

Min Menighed — mener De; den, De er sat til efter mine Ordre at — —

„Nej, Provsten maa umbefyde — den Bidsfarelse er jeg netop kommen ud af — —

„Ti stille!“ tordnebe pludselig Provsten og blev kridhvib. „Hvad er det for en Tone, De tiltaler mig i! . . . Hvad er der i det hele gaaet af Dem i den sidste Tid, Pastor Hansfied? Jeg kender Dem slet ikke igen. Hvorledes kan De være bleven saaledes — her i mit Hus? Jeg siger Dem, Pastor Hansfied, haade som Deres foresatte og som Deres Ven . . . pas paa Dem selv. Det er en farlig Vej, De er ved at betrede. Vend om, mens det endnu er Tid, og alt skal igen være Dem tilgivet. De har ladet Dem forloffe og besnaffe af denne Bæver Hansen — dette gudsforslavede Menneske! Hvorledes er det muligt! Hvorledes er det sket! Gaa dog i Dem selv . . . betenk dog, hvad De der indlader Dem paa, og hvad De sætter paa Spil — —

„Det gør mig ondt,“ svarede Emanuel roligt og frejdigt. „Men jeg kan ikke fortryde, hvad jeg har gjort. I Gaar fandt jeg for første Gang det Ord, der ligesom en Nøgle lukkede mig ind til min Menighed . . . og den Nøgle er saa stor, at jeg umuligt kan andet end være glad og taknemmelig. Og dette Ord fandt jeg netop — det føler jeg — fordi jeg var Gæst i Bæver Hansens Forsamlingshal; fordi jeg der stod med mit Vidnesbyrd som et Menneske mellem andre Mennesker — og ikke som en Guds Dommer mellem Syndere — —

„Ah! — saa vidt er det allerede kommet med Dem! Saa forstøffet er De allerede blevet, at jeg skal høre alle Bæver Hansens Fiosler af Deres Mund . . . Nu vel! Er det saaledes fat med Dem, er De vel for bestandig fortabt for det gode Samfund . . . Men saa ved De vel ogsaa,“ vedblev Provsten og traadte med hævet Hoved et Skridt nærmere — „Saa er De vel ogsaa forberedt paa, hvad jeg er nødt til at foretage . . . Kort og godt, Hr. Kapellan Hansfied; De har at vælge — enten mig eller Bæver Hansen.“

„Det Valg er allerede truffet.“

„Ja, saa. Meget godt! De taler dristigt! . . . Men saa ved De vel ogsaa, at Deres Tid her i Præstegaarden er forbi . . . uigenkaldelig forbi, fortaar De.“

„Det har jeg netop tænkt mig, og derfor har jeg lejet mig en Stue i Skibberup, hvor jeg ønsker at flytte hen — helst endnu i Dag, om Provsten tillader det.“

„Ser man det! De har forberedt Dem! En formelig Opfølgelse fra Deres Side! De er faktisk min gode Mand! — Men De har misforstået mig. Jeg ønsker ikke alene, at De frastytter Præstegaarden — men jeg har fra i Dag heller ikke længer Brug for Dem i min Embedsgerning, fortaar De?“

„Jeg har fuldt vel fortaaret det . . . men jeg har nu endelig ogsaa faaet min egen Gerning her i Menigheden, og derfor agter jeg at blive her.“

„Ja saa! Saa De vil have Krig! Det er en formelig Krigserklæring!“

„Paa ingen Maade! Vi ønsker intet hellere end at faa Lov til at leve i Fred.“

„Men jeg fortaar Dem ikke!“ udbrodt pludselig Provsten i forandret Tone, idet han veg et Skridt tilbage og slog Hænderne sammen i himmelfaldende Forbavselse. „Hvad er dog det, De er ved at indlade Dem paa . . . De vil bo i en lille Hytte i Skibberup?“

„Mellem Folket ja —

„Naturligvis! For at dele Folkets Liv, dele Folkets Raar osv. Bæver Hansens Frafer!“

„Kald Dem kun saadan. Det gør mig intet.“

„Men hvad vil De foretage Dem der, om man tør spørge? Og hvorledes vil De leve? Blandt andet kan De dog vel ikke bo ene der. Hvem skal styre Deres Hus . . . Ah! Der gaar et Lys op for mig! Det er kommet mig for Dre, at De i den sidste Tid har haft Deres jævnlige Gang hos den gamle Anders Jørgen. Anders Jørgen har en Datter, erindrer jeg — den smukke Karen, som de kalder hende. De skal dog vel ikke tænke paa — Jeg kan dog ikke tro, at De i den Grad skal — —

„Jeg beder Provsten holde fremmede Personer uden for denne vor Samtale,“ sagde Emanuel hurtigt, mens en forræderisk Rødme farvede hans Kinder —

„Ah! Der har vi maasse Gaadens Løsning!“

„Det har jeg ikke sagt,“ vedblev Emanuel forvirret. „Og dersom Provsten nu ikke har mere at sige mig, vil jeg tillade mig at byde Dem Farvel.“ —

Lidt efter var han ude af Døren. Provsten sank næsten forstienet ned paa en Stol.

„Na, vor Tids Ungdom!“ udbrodt han og rakte Hænderne knyttede mod Himlen.

Neapel.

(Med Billed.)

Neapel hæver sig ved Bredden af det tyrrenitise Hav amfiteatralt langs en Bugt, som kan siges fra det mænske Forbjerg til Kap della Campanella at danne en fortryllende skøn Indsø med maleriske Omgivelser. I Neapel har man den mest henrivende Udsigt til Vesuvius, Monte San Angelo, Rhyssjeldene og Derne Capri, Fichia og Procida, mellem hvilke man kan komme ud paa det sicilianiske Hav. I det fjerne bufter i Nord og Nordøst Apenninerne op, medens tæt ved Posilippohøjen med Virgils Grav i Vest, og nordlig for denne Jordens smukkeste Sted, Camaldolishøjen rager op. Neapel har en Vælggenhed som den smukkeste Bjergby, medens den rundt omkring er omgivet af den hyggelige sydlandske Planteverden, Kastus og Agave, Pinie, Orange, Limon og Palme. Nogle af Oldtidens interessanteste Byer spæler sig i det himmelblaa Hav foran den; Pompeji ligger der med sine høje, mørke Jordvolde i Stedet for de antike Mure. Neapel er Italiens største By og har en livlig, stor Havn, hvis Molo har Form af et L. Hvad Kunstværker angaar, faar Neapel tilbage for Rom, Florenz og flere andre af Italiens Byer, og i arkitektonisk Henseende har denne for øvrigt meget smukt byggede By heller ikke meget jersværdigt at opvise; de talrige Klostre, Arbejdshuse, Hospitaller, næsten lige saa prægtige som rige Kirker, er dens største Skatte. En Prydselse for den indre By er den smukke Via Roma med sine herlige Paladser, før kaldet Toledo gaden; i denne ligger Museo Nazionale med et stort Bibliotek, og de i Gertulanum og Pompeji fundne Oldtidsfager. Neapel kan endvidere rose sig af mange videnskabelige Anstalter, et Universitet, en botanisk Have og et Observatorium; den har ogsaa megen Industri; den er Centrum for den syditalieniske Fabrikdrift og Handel. Den for Neapel før i Tiden karakteristiske Figur, Lazaronen, en ganske egen Folkelasse, som antagelig talte 30,000 Individer, er nu aftaget betydeligt.

I en Boasflanges Svælg.

En amerikansk Historie, ved J. Sk.

eg opholdt mig i en Indianerlejr paa den anden Side af Amazonfloden. Lejren omgaves af tæt Skov, hvori der bl. a. voksede Mahognitræer i Tusindtal — et godt Bytte til den, som kom først hertil med en hvas Økse i Haanden og kunde slaade det kostbare Træ med ad Vanddraget.

En Dag var min Ven Murilla og jeg ude i Skoven. Vi havde forsynet os med en temmelig tarvelig Madposesuld med en Slibstvebæffer, tørre som en Ulfhytte; men min Lebsfager hittede en Bust med faste gule Bær, som viste sig at være spiselige, og vi lod dem smage os godt til de tørre Rager.

Ti Minutter efter fælte vi os usigelig lyfkelige. Murilla sang af fuld Hals en portugisisk Gadevis med saa stor Overgivenhed, som om han var druffen af sød Vin. Jeg har et taaget Minde om, at jeg søgte at lægge Dæmper paa min egen Munterhed, men det var mig aldeles umuligt at lade være at nikke Taktten til Murillas Skraal. Til sidst saa jeg ham trille omkuld, lidt efter fulgte jeg Eksemplet, og saa tabte jeg Bevidstheden.

Dette hændte ved Middagstid.

Efter hvad jeg senere har fundet ud, vaagnebe jeg først op igen ved næste Dags Solnedgangstid; men vaagnebe da — om ellers en Slags dunkelt Instinkt af at skulle frigøre sig for en skrækkelig trykkelige Mare kan kalbes Opvaagnen — med en rædselsfuld Følelse af Hjælpeløshed. Jeg havde en ubestemt Følelse af, at mine Ben var døde og alt Blodet præstet ud af dem ind i min øvrige Krop. Mine Dine forekom mig at skulle springe ud af Hovedet, det ringede for mine Øren, jeg kunde kun med den yderste Møje trække Vejret, og dertil var min Strube hed og tør, og jeg led af en brændende Tørst. Jeg omsluttedes fra Fod til Høfte som af en uhyre Gummiring. Hvordan skulde jeg dog slippe ud af denne skrækkelige Omfavnelse?

Jeg opbød min yderste Vilje for at komme til Klarhed over, hvordan jeg dog egentlig var stekt. Lammelsen havde ikke endnu naaet mine Arme, og jeg søgte at rejse mig op — jeg laa med Ansigtet mod Jorden. I samme Øjeblik droges jeg baglængs adskillige Fod hen ad Jorden. Forferdet rejste jeg mig med en fortvilet Anstrengelse saa meget, at jeg kunde se ned til min Underkrop — da gik det op for mig, at jeg sad halvt begravet i en uhyre Boasflanges Svælg! Det modbydelige Kryp havde fundet mig liggende bedøvet der i Skoven og ganske rolig givet sig i Færd med at sætte mig til Livs.

Nu var jeg lysvaagen. Jeg havde en Følelse, som om en kraftig Sugepumpe drog mig nedad, Tomme for Tomme, ned i det slimede Dyh af Uhyrets Mave. Af al Kraft stræbte jeg at holde mig fast og søgte at slide mig løs; men jeg kunde lige saa godt have prøvet at standse en vældig Bølge i dens Løb som at kæmpe for min Frihed med denne levende Skruet, der som et bredt elastisk Bånd omsluttede hver Tomme af, hvad det havde slugt. Jeg mærkede Uhyrets Tænder bage sig fast i Skindkosten, jeg bar, medens den forfærdelige Sugepumpe arbejdede af fuld Kraft.

Det fuldkomne haabløse ved Stillingen